Plik advertising.csv zawiera w każdym rzędzie informację na temat wydatków na reklamę telewizyjną, reklamową i prasową dla pojedynczego produktu oraz zyski z jego sprzedaży. Można przedstawić zyski jako funkcję $Z(w_{TV}, w_{radio}, w_{prasa})$. Proszę zaproponować architrekturę sieci neuronowej, która dokona aproksymacji tej funkcji i dokonać ewaluacji tej sieci. Proszę porównać wyniki (MSE) dla przynajmniej dwóch różnych struktur jeżeli chodzi o liczbę neuronów i dla dwóch różnych funkcji aktywacji (najlepiej relu i tanh). Proszę pamiętać o podzieleniu zbioru na dane uczące i testujące. Jak bardzo różnią się wyniki na zbiorze uczącym i testującym?

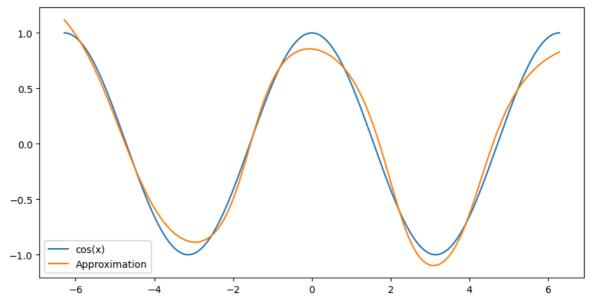
```
In [ ]: import pandas as pd
        from sklearn import metrics
        from sklearn.neural_network import MLPRegressor
        from sklearn.model selection import train test split
        from sklearn.preprocessing import StandardScaler
        from sklearn.metrics import mean_squared_error
        data = pd.read_csv('advertising.csv')
        X = data[['TV', 'Radio', 'Newspaper']].values
        y = data['Sales'].values
        X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.2, random_
        models = [
            (MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(60,60,60,60,60), activation='relu', max_it
            (MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(80,80,80,80,80,80,80,80,80,80,80), acti
            (MLPRegressor(hidden layer sizes=(60,60,60,60,60), activation='tanh', max it
            (MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(80,80,80,80,80,80,80,80,80,80,80,80,80), acti
        for model, name in models:
            print(f'\n{name}:')
            model.fit(X_train, y_train)
            y_pred_test = model.predict(X_test)
            y pred train = model.predict(X train)
            print(f'MSE (test): {mean_squared_error(y_test, y_pred_test)}')
            print(f'MSE (train): {mean_squared_error(y_train, y_pred_train)}')
       5 warstw po 60 neuronów (ReLU):
       MSE (test): 2.0069737231431066
       MSE (train): 0.37473534529917724
       12 warstw po 80 neuronów (ReLU):
       MSE (test): 0.8304531546563872
       MSE (train): 0.2714358219034815
       5 warstw po 60 neuronów (tanh):
       MSE (test): 1.0064615208926226
       MSE (train): 0.375935845834133
       12 warstw po 80 neuronów (tanh):
       MSE (test): 19.651500908027394
       MSE (train): 28.990757267073366
```

Wnioski: Roznica miedzy zbiorami testowymi a uczącymi jest znacząca, co moze wskazywać na przetrenowanie modelu. Modele z aktywacją ReLU osiągały lepsze wyniki na obydwu zbiorach. Modele z większą liczbą warstw i neuronów osiągają lepsze wyniki na zbiorze uczącym, ale gorsze na zbiorze testowym, w porównaniu do modeli z mniejszą

liczbą warstw i neuronów. Może to sugerować, że większe modele są bardziej skłonne do przetrenowania

Proszę zaproponować jak najmniejszą sieć (najlepiej z jedną warstwą ukrytą) do aproksymacji funkcji f(x)=cos(x) w przedziale $[-2\pi,2\pi]$. Proszę użyć tanh jako funkcji aktywacji. Proszę narysować funkcję aproksymowaną i aproksymującą. Wykorzystując dostęp do wag i biasów (network.coefs_ i network.intercepts_) proszę zapisać wzór funkcji aproksymującej.

```
In [ ]:
        import numpy as np
        import matplotlib.pyplot as plt
        from sklearn.neural_network import MLPRegressor
        x = np.linspace(-2 * np.pi, 2 * np.pi, 1000).reshape(-1, 1)
        y = np.cos(x)
        model = MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(4,4,4,4,4), activation='tanh', max_iter
        model.fit(x, y.ravel())
        y_pred = model.predict(x)
        plt.figure(figsize=(10, 5))
        plt.plot(x, y, label='cos(x)')
        plt.plot(x, y_pred, label='Approximation')
        plt.legend()
        plt.show()
        hidden_layer_weights = model.coefs_[0]
        output_layer_weights = model.coefs_[1]
        hidden_layer_biases = model.intercepts_[0]
        output_layer_bias = model.intercepts_[1][0]
        print(f"y = tanh({model.intercepts_[1][0]:.3f}", end="")
        for index in range(len(model.coefs_[0][0])):
            print(f" + {model.coefs_[0][0][index]:.3f}*tanh({model.coefs_[1][index][0]:.
        print(")")
```



```
y = \tanh(0.549 + -0.344*\tanh(-0.029x + -1.220) + 0.383*\tanh(-0.903x + -1.064) + -0.764*\tanh(-0.032x + -1.066) + -0.333*\tanh(0.663x + -0.800))
```

Wnioski: Mimo że sieć jest stosunkowo mała (z jedną warstwą ukrytą), jest w stanie skutecznie aproksymować złożoną funkcję. Wagi i biasy sieci neuronowej, dostępne jako network.coefs_ i network.intercepts_ zmieniają się podczas procesu uczenia, dopasowując sieć do danych treningowych.

Proszę pobrać zbiór Boston housing (jest w formacie excelowym, w dokumentacji znajdą państwo linka jak pobrać go w pandas). Zawiera nieznormalizowane dane dotyczące mediany wartości mieszkań w różnych obszarach stanu Massachusetts wokół Bostonu, takie jak współczynnik przestępczości, ilość uczniów na nauczyciela, zanieczyszczenie powietrza itp. W ostatniej kolumnie znajduje się mediana wartości mieszkania na tym obszarze. Proszę znormalizować dane, a następnie zaproponować kilka wielowarstowych sieci neuronowych i ocenić jak dobrze dokonają aproksymacji funkcji mediany wartości mieszkań za pomocą opisanych dzisiaj metryk. Proszę spróbować osiągnąć jak najlepszy wynik (jak najniższe MSE). Wyniki oczywiście proszę sprawdzać na danych testujących.

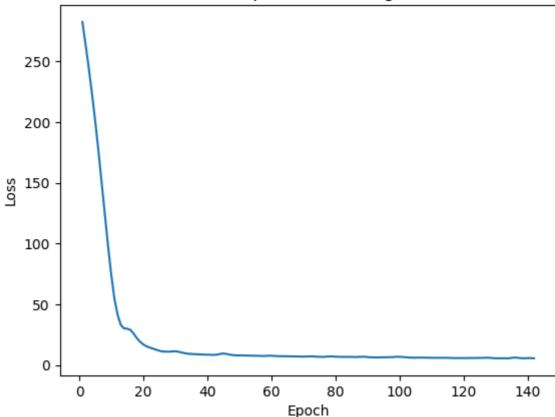
```
In [ ]: from sklearn.model selection import train test split
        from sklearn.preprocessing import StandardScaler
        from sklearn.neural_network import MLPRegressor
        from sklearn.metrics import mean_squared_error
        import pandas as pd
        data = pd.read_excel('Boston_Housing.xlsx')
        X, y = data.iloc[:, :-1], data.iloc[:, -1]
        X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.2, random_
        scaler = StandardScaler()
        X_train = scaler.fit_transform(X_train)
        X_test = scaler.transform(X_test)
        models = [
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(10,), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(50,), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(100,), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden layer sizes=(200,), max iter=10000, random state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(400,), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden layer sizes=(10, 10), max iter=10000, random state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(50, 50), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(100, 100), max_iter=10000, random_state=1),
            MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(200, 200), max_iter=10000, random_state=1)
        for model in models:
            model.fit(X_train, y_train)
            y_pred = model.predict(X_test)
            mse = mean_squared_error(y_test, y_pred)
            print(f"Model {model.hidden_layer_sizes}: MSE = {mse}")
       Model (10,): MSE = 12.12444782471032
       Model (50,): MSE = 11.203286066262432
       Model (100,): MSE = 11.737797678809931
       Model (200,): MSE = 11.060881125647931
       Model (400,): MSE = 9.115441559684017
       Model (10, 10): MSE = 12.429688541019425
       Model (50, 50): MSE = 10.079893467461542
       Model (100, 100): MSE = 9.496607103737531
       Model (200, 200): MSE = 8.947087314947401
```

Wnioski: Modele z większą liczbą neuronów w jednej warstwie ukrytej osiągają lepsze wyniki (mniejsze MSE) niż modele z mniejszą liczbą neuronów. Podobnie jak w przypadku modeli z jedną warstwą ukrytą, modele z większą liczbą neuronów w dwóch warstwach ukrytych osiągają lepsze wyniki niż modele z mniejszą liczbą neuronów. Modele z dwiema warstwami ukrytymi generalnie osiągają lepsze wyniki niż modele z jedną warstwą ukrytą. Najlepiej działał model z dwoma warstwami ukrytymi, kazda po 200 neuronów

Proszę, bazując na powyższym zbiorze danych, dla wybranych struktur sieci (np. najlepszej otrzymanej sieci), wykonać wykresy zależności ilości wykonanych przez sieć epok oraz uzyskanych metryk. Uzyskany wynik należy odpowiednio opisać oraz odnieść do dotychczasowych zagadnień poruszanych na zajęciach.

```
In [ ]: import matplotlib.pyplot as plt
        from sklearn.model_selection import train_test_split
        from sklearn.preprocessing import StandardScaler
        from sklearn.neural_network import MLPRegressor
        from sklearn.metrics import mean_squared_error
        import pandas as pd
        data = pd.read_excel('Boston_Housing.xlsx')
        X, y = data.iloc[:, :-1], data.iloc[:, -1]
        X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.2, random_
        scaler = StandardScaler()
        X train = scaler.fit transform(X train)
        X_test = scaler.transform(X_test)
        model = MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(200,200), max_iter=10000, random_state=
        model.fit(X_train, y_train)
        y_pred = model.predict(X_test)
        mse = mean_squared_error(y_test, y_pred)
        epochs = range(1, model.n_iter_ + 1)
        plt.plot(epochs, model.loss curve , label='Loss')
        plt.xlabel('Epoch')
        plt.ylabel('Loss')
        plt.title('Loss vs. Epoch dla MLPRegressor')
        plt.show()
```

Loss vs. Epoch dla MLPRegressor

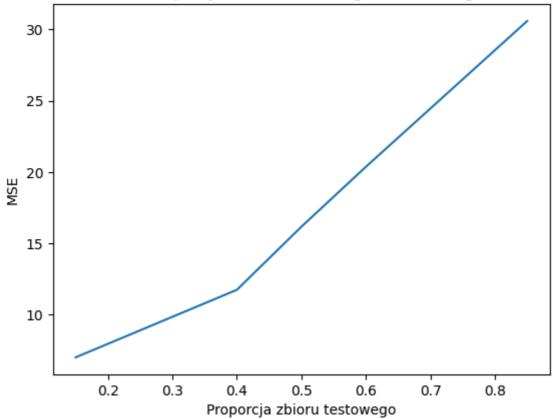
Wnioski: Na podstawie wykresu możemy zauważyć, że strata modelu generalnie maleje wraz z liczbą epok, co sugeruje, że model uczy się i poprawia swoją wydajność, ale po pewnym punkcie, strata zaczyna się stabilizować, co sugeruje, że model zaczyna osiągać swoje limity wydajności na tych danych.

Proszę sprawdzić wyniki regresji dla zbioru boston housing dla różnych podziałów na dane uczące i testujące (dla co najmniej pięciu podziałów 15-85, 40-60, 50-50, 60-40, 85-15) i wyciągnąć wnioski.

```
In [ ]: import matplotlib.pyplot as plt
        from sklearn.model selection import train test split
        from sklearn.preprocessing import StandardScaler
        from sklearn.neural network import MLPRegressor
        from sklearn.metrics import mean_squared_error
        import pandas as pd
        data = pd.read_excel('Boston_Housing.xlsx')
        X, y = data.iloc[:, :-1], data.iloc[:, -1]
        scaler = StandardScaler()
        X = scaler.fit_transform(X)
        splits = [0.15, 0.4, 0.5, 0.6, 0.85]
        mses = []
        for split in splits:
            X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=split, n
            model = MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(200, 200), max_iter=10000, random_s
            model.fit(X_train, y_train)
            y_pred = model.predict(X_test)
            mse = mean_squared_error(y_test, y_pred)
            mses.append(mse)
        plt.plot(splits, mses)
```

```
plt.xlabel('Proporcja zbioru testowego')
plt.ylabel('MSE')
plt.title('MSE vs. Proporcja zbioru testowego dla MLPRegressor')
plt.show()
```


Wnioski: Wraz ze wzrostem wielkości zbioru testowego, błąd MSE generalnie rośnie. Model ma mniej danych do nauki więc popełnia więcej błędów. Najlepszy podział (najmniejsze MSE) to 85% danych do nauki i 15% danych do testowania.

Można spróbować (już po normalizacji) zmniejszyć wymiarowość zbioru boston housing. Żeby to osiągnąć, opcją jest np. odrzucić pierwsze dwie kolumny, albo dokonać zmniejszenia wymiarowości powszechnie używanym algorytmem PCA (https://scikitlearn.org/stable/modules/generated/sklearn.decomposition.PCA.html, w dokumentacji są przykłady użycia). Wtedy można zbadać jak zmieni się działanie sieci po takim zabiegu.

```
In [ ]: from sklearn.model_selection import train_test_split
    from sklearn.preprocessing import StandardScaler
    from sklearn.decomposition import PCA
    from sklearn.neural_network import MLPRegressor
    from sklearn.metrics import mean_squared_error
    import pandas as pd

data = pd.read_excel('Boston_Housing.xlsx')
    X, y = data.iloc[:, :-1], data.iloc[:, -1]
    scaler = StandardScaler()
    X = scaler.fit_transform(X)
    X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.2, random_model = MLPRegressor(hidden_layer_sizes=(100, 100), max_iter=1000, random_state=
    model.fit(X_train, y_train)
    y_pred = model.predict(X_test)
```

```
mse = mean_squared_error(y_test, y_pred)
pca = PCA(n_components=6)
X_pca = pca.fit_transform(X)
X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X_pca, y, test_size=0.2, ran model.fit(X_train, y_train)
y_pred = model.predict(X_test)
mse_pca = mean_squared_error(y_test, y_pred)
X_drop = X[:, 2:]
X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X_drop, y, test_size=0.2, ran model.fit(X_train, y_train)
y_pred = model.predict(X_test)
mse_drop = mean_squared_error(y_test, y_pred)
print(f"MSE z PCA: {mse_pca}")
print(f"MSE z usunieciem dwoch pierwszych kolumn: {mse_drop}")
print(f"MSE bez zmiany: {mse}")
```

MSE z PCA: 17.91296745322846 MSE z usunięciem dwóch pierwszych kolumn: 11.58663830481837 MSE bez zmiany: 9.452126901244764

Wnioski: Użycie PCA do redukcji wymiarowości danych prowadzi do najgorszych wyników (najwyższe MSE). To sugeruje, że podczas procesu PCA niektóre ważne informacje mogą być tracone. Usunięcie dwóch pierwszych kolumn prowadzi do lepszych wyników niż PCA, ale gorszych niż brak zmian. Sugeruje to, ze są tam wazne informacje bez których model gorzej sobie radzi.